

Élt egyszer egy idős asszony, aki nap, mint nap hosszú órákon keresztül alázatosan imádkozott. Egy nap Isten hangját hallotta, aki így szólt hozzá:

-Ma eljövök, és meglátogatlak téged.

Képzeljétek csak el, micsoda örömet és büszkeséget érzett az asszony. Csinosítani kezdte otthonát, kitakarított, tésztát gyúrt és süteményt sütött. Aztán felvette a legjobb ruháját, és várni kezdte az Úr érkezését.

Egy kis idő múltán valaki kopogtatott az ajtaján. Az anyóka sietett, hogy ajtót nyisson. De csak a szomszédasszony volt, aki egy kis sót akart kölcsön kérni. Az Anyó elküldte:

-Az Isten szerelmére, azonnal menj innen, most nincs időm erre a butaságra! Istent várom az otthonomba! Na, menj már!- és becsapta a megbántott asszony orra előtt az ajtót.

Kicsit később megint kopogtattak. Az asszony megnézte magát a tükörben, megigazította a ruháját és futott az ajtót nyitni.

De ki volt az? Egy óriási kabátot viselő kisfiú, aki gombokat és szappant árult fillérekért. Az öregasszony így tört ki:

-A Jóistent várom. Nincs egy csepp időm se. Gyere vissza máskor!- és a gyerek orrára csapta az ajtót.

Azután megint kopogtattak. Az öreganyó kinyitotta az ajtót, és egy rongyos, sápadt öregembert látott maga előtt.

-Egy szelet kenyeret, legyen akár száraz is...és ha megengedné, hogy egy pillanatra megpihenjek a lépcsőjén...-kérte könyörögve az öreg.

-Ó, ne! Hagyj békén! Istent várom! És takarodj le a lépcsőmről!- mondta bosszúsan az öregasszony.

A szegény ember sántikálva odébbállt, az öreganyó pedig visszatért és várta az Istent.

Teltek az órák és a nap nyugovóra tért. Eljött az este és Isten nem érkezett meg. Az asszony mélyen csalódott. Végül úgy döntött, hogy nyugovóra tér.

Furcsamód rögtön elaludt és álmodni kezdett.

Álmában megjelent neki a jóisten és ezt mondta:

-Ma háromszor jöttem el hozzád, és te háromszor utasítottál el.

(Bruno Ferrero)